wad; aga ta ei anna järele, kuni ta wiimaks wälja peaseb. Ta tõuseb püsti, ronib puu tüwedest ja okstest üle, aga mida enam ta ronib, seda rohkem näikse neid ees olema. Siin peab üks kange tuulepööris olema läbi käinud ja palju puid maha keerutanud.

Wiimaks hakkab puude ladem ju wähemaks jääma, ta läheb kästkaudu rööpaid mööda edasi ja leiab, et enam takistust ees ei ole.

Weel ei ole lähinewa rongi laterna paistust mitte näha. Kui ta aga mahti saab, laksjada sammu takistuse kohast eemal plahwatuspatroni rööpa külge panna, siis saab rongijuht plahwatuse läbi hoiatatud ja wõib rongi peatada ja õnnetust ära käända.

Kui Märdil tema latern alles oleks, siis ta wõiks selle webklemise läbi rongijuhti hoiatada, aga nüüd on ainus wiimne nõuu plahwatuspatroni panek. Kõigest jõunst töttab ta edasi.

Pimedas ei saa ta aru, kui kaugel ta juba sellest kohast on, kus puude saat teel maas on; aga ta arwab, et juba sünnib hoiatusmärki panna. Ta kummardab maha ja katsub kohta leida, kus kaks rööpe otsa wastastikku on, sinna wõib sa siis patroni traadiga kruwi külge kinnitada.

Praegu näeb ta, nüüd küll alles kaunis kaugel, üht iseäralist walgust paistma, ja rutuga kisub ta patroni taskust wälja ja hakkab hirmuwärinaga ja külmast kohmetanud kätega seda rööpekruuwi külge kinnitama. Ta teab, need kaks walguse punkti on lähinewa rongi laternad. Mõne minuti pärast jõuab rong siia. Wäewõimu sunnib ennast werejookst ja waewa nägemisest nõrgestatud mees tööle, et patroni õigeste saaks rööpe külge kinnitada, aga sõrmed, mis külmast kanged ja okste wahelt wälja tikkudes weriseks saanud ja tuimaks jäänud, tema sõrmed ei taha enam sõna kuulda. Kui ta juba arwab, et esimene ja teine traadi ots kruwipea külge on saanud kiani mässitud, ja pimedas teist traadi harusid katsub kätte saada, kukub patron juba jälle maha ja ta peab teda uueste kaga otsima ja hakkab teda uueste rööpa külge mässima.

Ümberringi on kõik kottpime, muud kui kaks walguse punkti kaswawad ikka suuremaks ja selgemaks. Kui tal mitte õnneks ei lähe, patroni nüüd ruttu rööpa külge kinnitada, siis on kõik tema waew asjata olnud ja hirmus õnnetus käes. Weel kord katsub Märt kõigest jõunst oma tööga toime saada, ta mässib uueste traadi otsad kruuwipea ümber, esimese, teise, kolmanda, neljanda, wienda, kuuenda traadi — patron jääb peatama.

Oli ka juba wiimne silmapilk käes. Mõni sada sammu weel eemal näeb Märt rongi laternate paistust, mis kui hirmsa kolli kaks silma õõpimedusest kirgawad, ütlemata kiirusega lähemale kiputades. Ta on nii jõuetu, et ta weel waewalt püsti jalgade peale suudab tõusta. Ta astub tuikudes rööbastest wälja, astud weel sammu, aga maa kaob jala alt, ta langeb tee kõrwale kraawi. See ei ole küll mitte sügaw, aga sellest uuest põrutamisest langeb raskeste baawatud mees minestusesse. Weel kuuleb ta nagu unenäust rongi wurinat, ta kuuleb patroni plahwatust — siis kaob meelemõistus.

3.

Teewahi maja ukse ees, keset tuule ja tormi löötsumist seisis teewahi naene, ta kuulatas ja wahtis. Otsekui rawandus oli hirmutundmus tema rindu asunud. Mehest ikka weel ei jälgegi! Kas ta pidi sõidumärki andma oodetawale rongile? Ta ei teadnud ju, kas tee omas korras, sest tema mees oli ju tagasi tulemata jäänud. Ta wõttis nõuuks, peatamise märki, punaseid laternaid mastipuu otsas, sinna jätta. Aga mis see kõik aitas! Läbi läinud wagonid — oh Jumal! Ammugi enne pidi ju rong nendega kokku põrkama.

Küll kümme korda minutis arwas ta tagasi tulewa mehe laterna paistust nägema, aga ikka ei olnud see muud kui silmawiirastus; kümme korda minutis arwas ta oma mehe jala astumist kuulma, aga see ei olnud muud kui tema oma werepeksmine soontes ja marutuule möllamine. Seal korraga helisewad läbi õõpimeduse lühikesed wiled üksteise järele: sõidurongi hädamärguandmine. Põlwili langes õnnetu ja